

avond werd
de gemeen-
lat we trouw
len sprekende
werd gedaan
penlijk werd
de doorwer-
p werden be-
d. Ik kon aan

Broeders met
nen getuigen.
id, die we ge-
de waarop ik
het gebed. Ik
aan in we ver-
het gebed. Ik
in zou ik niet
den wat vrij-
adige behoort
overgegaan,
de Gerefor-
meerde
en scheuring.

niet loslaten.
et ambt van
t U op even-
tigheid en te
eld. Met een
est niet kan
is de Heiland
aan 'n bank
aar, waar de
s Woords en

G. SPIJKER.

RALE DIA-
ORMEERDE
Juli 1947, des
Lutkenieuw-

ferentie, de

n de heeren
Assen, Mr A.
Amersfoort.
laats hebben
erland-Over-

ENST" (ge-
aftredende
eenhof en J.
redactie uit

rs periodiek
p te maken

de adviseurs
C. Veenhof,

lichting voor
n voor Rust-
zal door het
gesteld. Dit
doen plaats

stellen:

een Bureau
uishoudelijke
hulp kunnen
en hulp kun-

zijn, ten op-
bemoedigen,
derdomspen-

Zwolle, stelt

die speciaal
gemeente, in

zusters der
d werkzaam
sters, leden

entie voor te

meening:

ters der Ge-
Diaconale

peciale aan-
por dit werk
arbeid zeer

ant kunnen
in door een
vijl de prac-
een zuster,

raar aan de
in de diake-

ant der Ge-

Mededeelingen betreffende de regeling der Conferentie.

a. Logies. Zij, die logies wenschen, worden verzocht, dit zoo spoedig mogelijk op te geven aan den secretaris der Groningsche regeringscommissie den heer R. van Dam, Groningen, Nieuwe Ebbingestr. 75, (uiterlijk 10 Juli a.s.).

b. Ontmoetingsamenkomst. Deze wordt aangeboden door de Diaconie van Groningen, op Dinsdag 15 Juli 1947, des avonds om 8 uur in „Het Tehuis“, Lutkenieuwstr. 13.

c. Parkeerplaats. Bij het vergadergebouw is een rijwielbepaalkplaats; automobielen kunnen parkeren op de Vischmarkt.

d. Maaltijd, enz. In het vergadergebouw is gelegenheid voor het gebruiken van een maaltijd, waarvan de kosten f 2.50 per persoon bedragen. Hier is ook gelegenheid voor het gebruiken van koffie of thee. (Voor maaltijd tevoren opgeven aan de regeringscommissie).

e. Presentielijst. Bij den ingang der zaal is een presentielijst, die door alle bezoekers moet worden geteekend.

f. Reiskosten. Elke Diaconie betaalt de kosten van haar afgevaardigden.

g. Agenda. Meerdere exemplaren van deze agenda zijn op aanvraag te verkrijgen bij den secretaris van het comité Jac. Bosch Jzn, Zwolle, Groot Weezenland 35.

h. Toegang tot de conferentie. De conferentie is toegankelijk voor de leden onzer kerken, in het bijzonder voor alle ambdragers en zusters, die werkzaam zijn in dienst der barmhartigheid.

i. Voorbode der gemeente. Alle diaconieën worden weer verzocht, om de voorbode der gemeente te vragen voor onze conferentie en onzen arbeid, die dikwijls zoo moeilijk is, op den Zondag vóór de Conferentie.

Het comité roept de broeders-diaconen hartelijk op, onze 55e conferentie, zoo eenigszins mogelijk, in grooten getale bij te wonen. Het is de tweede keer, dat wij in Groningen vergaderen, de eerste keer was in 1930. Die conferentie slaagde uitnemend, er waren toen 180 Diaconieën vertegenwoordigd. Zou dat nu ook niet kunnen? Het comité meent van zeer zeker. Groningen, waar de vrijmaking zoo gezegend heeft gewerkt, zal ons zeker goed ontvangen.

Het comité hoopt van harte, dat wij een rijk gezegende conferentie zullen hebben en bidt U Gods rijken zegen toe.

Het comité der Centrale Diaconale Conferentie der Gereformeerde Kerken:

J. H. VEENKAMP, voorzitter, Amersfoort.

JAC. BOSCH JZN, secretaris, Zwolle.

J. BOVERHUIS, penningmeester, Assen.

H. KLEIN, alg. adjunct, Groningen.

G. v. d. BEND, Amsterdam.

Mr A. BREMER, Rotterdam.

JAC. KOSTER, Axel.

A. SCHILSTRA, Huizum, Leeuwarden.

— BOND VAN GEREFORMEERDE MEISJESVEREENIGINGEN IN NEDERLAND. Ons werd toegezonden volgende Toelichting op eenige bij de jaarvergadering ingekomen voorstellen.

Het Bestuur wilde n.l. de uitspraak van de Algemeene Vergadering hooren over de hierna te formuleeren voorstellen.

Ter bevordering van het rechte inzicht en alzoo ter bevordering van de juiste stemming, deed het Bestuur de volgende opmerkingen voorafgaan:

„De voorstellen betreffen de liquidatie van ons belang bij en de aanspraak die wij hadden en hebben op de Vereeniging: „De Gereformeerde Meisjesbond“.

De voorgeschiedenis is wel ongeveer bekend geworden uit hetgeen hierover is gepubliceerd; wij memoreeren terwille van het verband van dit stuk nog kortelings het volgende.

De Vereeniging „De Gereformeerde Meisjesbond“ beheert rechte als eigendommen van wat men in de wandeling noemt „de Gereformeerde Meisjesbond“. Die Vereeniging heeft alle rechten van eigendom; alles staat op haar naam; statutair wordt dus ook in die Vereeniging beslist over elke beschikking ten aanzien van de goederen der Vereeniging. Welnu, voordat de scheiding in den ongedeelten Bond en Vereeniging kwam en de mogelijkheid van uiteengaan ernstig onder het oog moest worden gezien, is in den boezem der evengenoemde Vereeniging gesproken en beslist over de vraag: hoe zal het gaan met de verdeling van de ideële en stoffelijke goederen, thans ons gemeenschappelijk bezit, straks, als er scheiding mocht komen, te distribueeren over de nieuw te vormen organisatie(s)? Het is bekend, dat wij ten aanzien van de behandeling der ideële goederen vervaagde voorstellen hebben gedaan; zij zouden worden opgeheven boven alle twisten en geschillen, om zoo, in ongerepte schoonheid te blijven, ook en vooral wanneer te eeniger tijd hereniging mogelijk zou blijken.

Dat voorstel is toen verworpen; de ideële goederen werden opgeëischt door de synodocratisch gebonden meerderheid. De verhouding in het Bestuur was: 6 „synodalen“ en 5 „vrijgemaakten“.

Na aldus die ideële goederen zich te hebben verzekerd, was er een zekere vrijgevigheid, misschien moeten wij beter zeggen mildheid, ten aanzien van de materiële goederen. De meerderheid stelde ons voor ieder de helft van alle stoffelijke goederen. Onzerzijds is dat toen afgewezen. Als wij letten op het feit, dat in dit geval een stemmenmeerderheid, hoe gering dan ook, de beslissing ten aanzien van de ideële goederen had geforceerd, zou het niet evenwichtig zijn om de stoffelijke goederen nu half om half te verdeelen.

Het initiatief tot deze verdeling lieten wij aan de andere partij over; deze kwam toen, zonder lang te overwegen, tot het voorstel om te verdeelen in twee derde voor haar en een derde voor ons; dit voorstel werd zonder meer aangenomen.

Wij moeten er nogmaals den nadruk op leggen, dat deze bespreking is gevoerd en dat deze besluiten zijn genomen in de vergadering van de evengenoemde Vereeniging, dat is de rechtspersoon, die over alle eigendommen de beschikking had. Er was dus een rechtsgeldige beslissing gevallen. Een beslissing, die, wat eventueel verder in de uitvoering ook zou worden ondervonden, in moreelen en juridischen zin toch zware verplichtingen oplegt.

Het is goed op te merken, dat tot dusver de verhoudingen in de Vereeniging voortreffelijk waren, hoezeer ook toen reeds bleek, dat haar leden in twee „partijen“ waren verdeeld.

Daarna kwam de vergadering van den Bond zelf. Rechts heeft deze over niets te beschikken, want die „bond“ zelf is niets. Hij heeft geen rechtspersoonlijkheid; hij is in juridischen zin: „lucht“. Niettemin werd het geoordeeld een goede gang van zaken te zijn om toch van de gevallen beslissingen, gelijk die boven zijn genoemd, die bondsvergadering in kennis te stellen. En na het in kennis stellen zou dan tevens een uitspraak worden gevraagd der Bondsvergadering, waaruit zou blijken, dat zij het beleid van het Bestuur goedkeurde. Een anderen inhoud mag men niet toekennen aan het in die bondsvergadering in-bespreking-geven van de besluiten, welke in de vergadering der Vereeniging waren gevallen.

Nu is ook het verloop van die bondsvergadering U wel bekend; wij hebben er in ons Orgaan reeds het een en ander van gezegd.

In die Bondsvergadering is een stemming gehouden die naar ons oordeel, daarbij in rekening brengend de reeds vooraf binnengekomen 130 „schriftelijke stemmen“, die alle „voor waren“, een meerderheid vóór het voorstel deed zien.

Evenwel: nog voordat de stemmen definitief geteld konden worden, greep een der leden der Commissie van Advies te weten Mr Eling Visser, in. Hij achtte het oorbaar op dat oogenblik het woord te nemen. Hij werd hierin niet verhinderd door Mevrouw Jansen van Beek, die inmiddels de leiding had overgenomen. Hij heeft toen de Presidentie en de vergadering zoo beïnvloed, dat Mevrouw Jansen van Beek de reeds gehouden stemming ongeldig verklaarde door een nieuwe stemming te doen houden.

Die tweede stemming, (moet het ons nog verwonderen, nadat zulk een ongehoorde invloed was uitgeoefend) viel anders uit dan de eerste. Hiermee stond de nieuwe presidentie en het nieuwe Bestuur op een dood spoor. Dat wil zeggen, zoo was het in hun ogen.

Naar onze meening had uitgevoerd moeten worden, wat in gemeen overleg en na behoorlijke stemming was besloten.

Maar eenmaal op den verkeerden weg gegaan, waarbij men eens genomen beslissingen negeerde, kon het nieuwe bestuur blijkbaar niet terug. Het heeft een heillooze ontwikkeling in zijn gedachtengang doen zien. Wat toch is geschied?

Alsof het ons in het geheel niet meer aanging, alsof wij dus niet waren een partij, met wie over de verdeling van wat ons gemeenschappelijk eigendom was, in volle vrijheid was, — en ook verder moest worden — gediscussieerd, werd, zonder dat wij op eenige manier waren gehoord, ons een „besluit“ medegedeeld. Dus géén overleg, maar een beslissing over ons en zonder ons, terwijl het toch ging over zaken, die OOK VAN ONS waren.

Wat dat besluit dan is? Dit, dat aan ons zou worden uitbetaald f 7.000,—, onder voorwaarde, dat wij teruggaven: 1. de schrijfmachine; 2. de boeken van de Prov. Bibl. van Groningen en Overijssel; 3. de boeken van de Bondsbibliotheek, die nog in het bezit zijn van enkele van Uw bestuursleden; 4. het notulenboek, voorafgaande aan het boek, dat Mej. A. Heukels ontvangen heeft en waarin slechts de tweede helft van de notulen van 26 en 27 Juli '45 opgenomen zijn en de aanwezige afschriften, waarin indertijd gegevens over 1927 zijn nagezien; 5. de toezegging, de overige notulenboeken en andere stukken uit het archief, zoodra ze teruggevonden worden, „ons te doen toekomen“.

Dus f 7.000,— minus de evengenoemde zaken.

Punt. Meer niet.
„Meer niet“. Dit ziet niet alleen op de geldsom zelf, het ziet ook hierop, dat van eenige toelichting geen sprake is.

Hoe men tot dit besluit is gekomen, dus ook hoe men de evengenoemde som heeft „berekend“, werd niet uiteengezet; er is niets gemotiveerd en er werd ook nadien, ondanks onzen herhaalden aandrang, geen enkele verklaring gegeven.

Dit is een van de zeer grievende dingen, dat er over ons en zonder ons beslist werd omtrent dingen die van ons zijn, terwijl bovendien, toen wij de vraag stelden eenige inlichtingen te mogen ontvangen omtrent het berekenen van deze verdeling, opdat wij zouden kunnen verstaan, dat het gedane aanbod redelijk is, en zedelijk verantwoord, ons ook dit geweigerd werd.

Het verwondert ons niet, dat het Bestuur van den synodocratisch gebonden Bond elke toelichting heeft geweigerd. Want het komt ons voor, dat een toelichting die het genoemde aanbod zedelijk verantwoord doet zijn, moeilijk is te geven.

Wat toch is het geval?
Zelfs bij een ponsd-ponsd-gewijze verdeling, dus die in zuiver rekenkundigen vorm een maatstaf van verdeling wil vinden in het aantal leden van den vroegeren en nu onzen Bond, zouden hier moeilijkheden rijzen.

Ook deze kwestie is rustig besproken in den tijd toen wij, nog behoorlijk met elkander overleggend, konden samenspreken. Maar daar komt nog iets bij, dat aan de meeste leden van beide Bonden niet zoo duidelijk zal zijn, althans niet overbekend.

Het beleid van de besturen vóór 1945 heeft ook dit oogmerk gehad: in de belegging van het bondskapitaal een zoo groote variatie en sortering te verkrijgen, dat niet alles „op één kaart“ werd gezet. Daarom is veel, een betrekkelijk groot deel, althans meer dan de helft, van het kapitaal belegd in onroerende goederen (het Bonds-bureau te Utrecht, het vacatiehuis te Wijk aan Zee, vijf woonhuizen te Utrecht). Voorts was ook gezorgd voor groote voorraden papier e.d. Verder is nog te noemen de geheele inrichting van het Bonds-bureau. Het „liquide“ (contante) geld was betrekkelijk gering. Want het is aan alle meelevende meisjes voldoende bekend hoe het Bestuur, hetwelk de leiding in handen had toen de oorlog uitbrak, een beleid heeft gevoerd dat tot doel had het liquide en dus voor den vijand gemakkelijk grijpbare geld zooveel mogelijk te doen terugvloeien naar de Gereformeerde meisjes en gezinnen, in den vorm van

ver beneden den kostprijs beschikbaar gestelde schetsen. Daardoor heeft de vijand, toen uiteindelijk ook onze Bond en de Vereenigingen werden genaast, bitter weinig van zijn gading gevonden. De schade belooft misschien enkele duizenden guldens, bestaande uit een voorraad kasgeld, dien men altijd ter beschikking moest houden. Maar groote, waardevolle deelen van het vermogen waren voor den bezetter eenvoudig niet grijpbaar, in den zin van verteerbaar. Hij kon op onroerende goederen wel tijdelijk beslag leggen, maar meenemen en verbrassen kon hij ze niet.

Wij zien nu in het licht van deze gegevens het ons gedane aanbod. Aan ons, die mede gevormd hebben het kapitaal, die meegewerkt hebben ook tot een bestuursbeleid, dat de waardevolle eigendommen achterliet en een vermogen dus, dat praktisch niet geschonden, (althans niet noemenswaardig geschonden) is door den vijand, wil men uitbetalen f 7.000,—, zegge: z-e-v-e-n d-u-i-l-d-e-n-d g-u-l-d-e-n-s. Zeg het nog eens: z-e-v-e-n d-u-i-l-d-e-n-d g-u-l-d-e-n-s.

En dan: wat voor guldens? Papieren guldens, die hoogstens de halve, misschien moeten wij zeggen een derde, van de koopkracht welke zij hadden, toen zij door de Gereformeerde Jeugd zijn bijeengebracht, hebben behouden.

Het gedane aanbod is van zeer laag gehalte.

Het zal niemand verwonderen, dat ons Bestuur met moeilijk beheerste verontwaardiging van dat aanbod kennis nam. Hoe moeilijk het ook viel, toch hebben wij een samenspreking aangevraagd aan het Bestuur van den synodocratisch gebonden Bond, opdat wij door die samenspreking inlichtingen zouden verkrijgen, die ons misschien beter zouden doen verstaan wat er eventueel nog aan goede bedoelingen ten grondslag zouden hebben kunnen liggen aan zulk een voorstel.

Maar in deze samenspreking zijn omtrent dit punt herhaalde verzoeken om inlichtingen botweg afgewezen.

Het is goed, dat onze leden weten, wat er in dezen is geschied, wanneer op ander gebied zoo vaak wordt geroepen om samensprekingen.

Als laatste poging om uit de moeilijkheden te geraken, die bijna onoplosbaar werden en die naar wij vreessen en thans opnieuw vreezen, de tusschen de synodocraten en ons ontstane verwijdering steeds groter zullen maken, hebben wij aan het andere Bestuur voorgesteld om dit geheele geschil, vanaf zijn oorsprong, ter vrije beoordeeling en beslissing te geven in handen van een commissie van arbitrage.

Tot leden van die commissie zouden gekozen moeten worden mannen, die op geen enkele wijze bij onze bonden of bij onzen kerkelijken strijd geïnteresseerd waren; dus ook: mannen, die niet tot een van onze kerkgroepen zouden behooren.

Wij drukken den desbetreffenden brief van ons aan het synodocratisch bestuur hierachter af als bijlage. — (bijlage A).

Ook deze laatste poging is op even onsympathieke wijze afgewezen als de voorgaande pogingen, die samenspraak bedoelden. Het ons laatst gezonden schrijven wordt eveneens hierachter afgedrukt. (bijlage B).

Daarin wordt over ons voorstel zelfs niet gerept.

Wij hadden gehoopt, dat dit ons voorstel zou zijn aangenomen.

Het heeft niet zoo mogen zijn.

Wij hebben de uitvoerige mededeelingen, hierboven gedaan, ook willen geven met het oogmerk, dat ieder lid van onze vrijgemaakte jeugdorganisatie en ook ieder lid van onze vrijgemaakte kerken en ieder daarbuiten, die van deze dingen moge kennis nemen, zal weten, dat onzerzijds alle pogingen zijn aangewend om te komen tot een minnelijke schikking, maar dat de andere partij zich tot niets hoogers wist te verheffen dan tot grof machtsmisbruik.

En thans zijn wij genaderd tot het formuleeren van de drie door Uw vergadering te behandelen voorstellen.

Wij hadden gehoopt U een voorstel te kunnen indienen tot arbitrage zoeven besproken. Helaas kan dit niet worden ingediend. Wij hebben nu slechts te kiezen tusschen de mogelijkheden in de voorstellen vervat.

Gij vraagt, welk advies ons Bestuur geeft.

Voordat wij een advies kunnen geven, moeten wij eerst dit vaststellen: ons Bestuur is eenparig in zijn ernstige afkeuring van het ons gedane voorstel, hetwelk wij kortweg infaam noemen.

De daaruit te trekken consequentie is ook vrij eenvoudig: ons Bestuur staat, ook eenparig, in zijn meening, dat wij het gedane aanbod zonder lang delibereren moeten afwijzen.

Wij moeten ons niet vernederen door een bedelaarsgebaar, dat de hand ophoudt voor het ontvangen van een almoes, terwijl het moest gaan om een verrekking van wat ons rechtens toekomt.

Beter arm, dan onteerd.

Dit zijn geen woorden uit een trotsch hart. Wij mogen staan in de fierheid, waarin Christus zelf zijn kinderen stelt. Wij behoeven nooit slaafs te aanvaarden, wat in een weg van onrecht en machtsmisbruik ons toegeworpen wordt.

En daarom wijzen wij met verontwaardiging af, alles wat deze fierheid krenkt en beledigt.

Wij weten dat wij met deze houding op materieel gebied alles verliezen wat vrucht was van jarenlangen ingespannen arbeid.

Maar wij staan onder open hemel.

De aanleiding tot deze geschiedenis was voor ons, een gehoorzaam willen zijn aan Gods Woord.

Nu dit voor ons uitloopt op financiële schade, mogen wij rustig en met vertrouwen het oog naar Boven slaan en vandaar alle hulp verwachten.

De Heere zal ons recht doen dagen als het licht.

Wij leggen dan dit alles voor Hem neer.

Nu weten wij, dat Hij ons de kracht wil geven tot nog intenser arbeid. Schouder aan schouder zullen wij moeten staan, om samen ons mooie Bondswerk vanaf den grond op te bouwen. Dit zal onze gehele kracht vragen en misschien wel vele offers, maar het zal ons geloof versterken en tot rijken zegen zijn voor den innerlijken bloei van onzen Bond.